

Brane Senegačnik

Tri pesmi

Večerna svetloba

Gledati ob večerih,
kako se spreminja svetloba,
kako odhajajo ljudje na svoje domove
ali pa, gnani od neugasljive žeje,
v life,

misлити na večerjo, poslovni sestanek
ali ljubezen,
odvisno od svoje narave,

biti predstavnik ljudstva
ali ubožec, ki ne zna predstavljati niti sebe,
odvisno od usode
in socialnohistorične strukture,

in potem se včasih pred oči
vrne otroštvo,
strahovi in ulice z neskončnimi skrivnostmi,
vrtovi s češnjami in z barvo sanj,

ustnice, ki se jih nisi nikdar dotaknil,
a si zaradi njih umiral,

"Vsemu se odrečem za Tvojo srečo!"

koliko obljub, s katerimi

si se izdal,

koliko padcev, po katerih

še komaj slutiš, kdo si,

srečanje in slovo – to ni odvisno od tebe,

še manj kot vse drugo,

ljubljen in zapuščen,

prevaran in neizprosen,

prijateljem si večkrat govoril:

"Izgubil sem zaupanje v življenje!"

a vendarle bi mogel reči,

da te bolijo ti spomini,

vzklikniti: "Še enkrat tja, za šipo

otročstva! Na tiste ustnice!"

še enkrat vzeti nase

zlom in strah in beg pred sabo,

še enkrat piti sanje

kot lastovke večerni zrak,

čeprav vedoč, da boš potem

sam z življenjem

takole čakal

brez vprašanj,

kdaj vstopi noč.

Ura našega življenja

O čista izgubljenost poletne ure
na našem vrtu!

Kakor nežen venec spomina ga je obdajala
ograja.

V kamnitem ovalu
so plesale rože s tišino:
nedotakljive škrlatne zvezde.

Od sončnih pen omamljen
je umolknil kos
in zaklenil pesem v svoje srce.

V nedolžno zelenem tolmunu trave,
kjer je spal veter,
so izginjala debela dreves
in cvetoče strehe vrtov

in modrikasti marmor v skodeli neba
je žarel od naših sanj.

O čistost poletnega vrta!

Na vodnem koritu so posedale čebele
in kakor sence hrepenenja
pile slastni zrak,
mi pa smo pili svojo bližino.
Zvezanih misli, zvezanih duš,
s telesi iz zemlje, s srci iz zvezd,
sklonjeni nadse kot vrbe žalujke
smo sedeli na vrtu sredi snopja svetlobe
in svežih senc
in pili nočno sonce upanja.

Veter! V tvojem molčanju smo mogli
slišati glasbo življenja.

V belih plamenih jasmina
je tedaj kraljevsko plamtela
ura našega življenja:
z drhtečimi rokami
smo jo dvignili
onkraj smeha in pozabe.

Žalost

Solze, mrak in rože nekega večera,
sicer pa disperzija duha, strast,
ustekleničena v besedah, kot so
seksologija,
zgolj-bit
ali underground.

Žalost –
zanjo ni challengerjev
niti profesorjev, večših
dekonstrukcije in globinske analize teksta;
ljudje, na splošno vzeto, iščejo uteho
na potovanjih, v posteljah, v kavarnah in klubih,
in s svojim življenjem potrjujejo svoj spremenljivi credo;

podjetnost, iznajdljivost ali vodenoglavi nihilizem –
sinonimni refreni globokega samooboževanja,

ritem borznih spekulacij,
kulturna vsebina kravate,
pivo, trava, horse,
vprašanja o potenci in kvaliteti
ženske kože, podjetnost intelekta,
svet kot zamenljivi znak
samega sebe,
hipostazirana igra –
to je v ospredju in zadostna tema,

da prekrije zgodovino
in nebo –

vse to – velika vprašanja našega časa,
ki dajejo živeti
in hranijo duha,
oblikujejo ljudi, da zmorejo
neverjetno vztrajno,
s čudovito invencijo
polniti življenjski prostor
z zgoraj omenjenimi refreni,
tudi tedaj,
ko sta prisotnost in odsotnost nerazložljivi,
ko je zrak nasičen
s podobami minulih let
in skozi mrak drsijo kaplje
in padajo na rože,
majhne in zmerom temnejše.